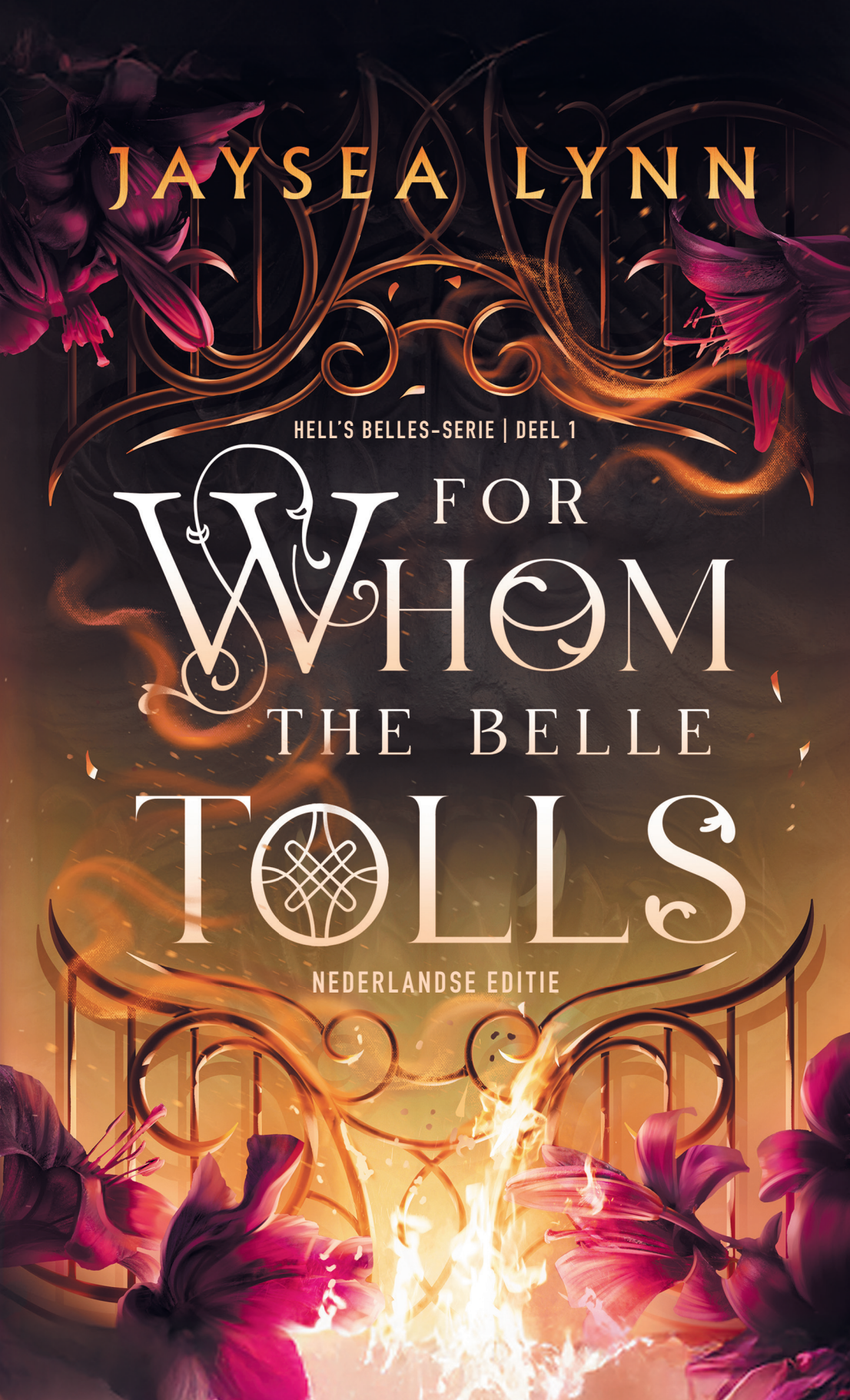

JAYSEA LYNN

HELL'S BELLES-SERIE | DEEL 1

FOR
WHOM
THE BELLE
TOLLS

NEDERLANDSE EDITIE

Jaysea Lynn

For whom the belle tolls

Hell's Belles-serie – deel 1

Vertaling Marijne Thomas

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020559521
ISBN e-book 9789020559538
ISBN audiobook 9789020559545
NUR 334

© 2025 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2024 Jaysea Lynn Williams
Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *For Whom the Belle Tolls*
door Saga Press, een imprint van Simon & Schuster, LCC, VS.

Vertaling Marijne Thomas
Nederlands omslagontwerp Het Omslag Atelier

www.zomerenkeuning.nl
www.jaysealynn.com

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch,
door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI
training and similar technologies. No part of this publication may be
reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form
or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or
otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvrien-
delijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan.
Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van
papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft
geleid.

Voor iedereen die zich ooit tijdelijk heeft gevoeld.
En voor de nerds.

Brief van de auteur

Beste lezers,

Toen op een koopzondag een vrouw tegen me tekeer ging in een Joann Fabrics-winkel omdat ze haar kortingsbon niet mocht gebruiken voor de uitverkoop, kon ik onmogelijk weten dat ze een ideetje in mijn hoofd plantte dat mijn leven zou veranderen, en de levens van zoveel anderen zou raken. Maar ziedaar. En dus wil ik hier best erkennen dat ze een bijdrage heeft geleverd – maar bedanken, nee.

Schrijven en creatief zijn is altijd waanzinnig belangrijk voor me geweest. En toch heb ik heel lang toegelaten dat ik mezelf daarin ondermijnde, met mijn hang naar goedkeuring en perfectie. De Hell's Belles-videoreeks was mijn eerste stap weg van die angst. Ik zou willen dat ik kon zeggen dat ik, tegen de tijd dat ik het eerste hoofdstuk af had van wat For whom the belle tolls zou worden, genoeg zelfvertrouwen had om op 'posten' te drukken en daar heel cool over kon doen. Maar eerlijk? Ik moest echt een stuk gaan lopen om te kalmeren. Vervolgens realiseerde ik me dat het als een noodzaak voelde om het verhaal voort te zetten, alsof ik mezelf geen gunst zou bewijzen als ik op dat moment stopte met schrijven. Toen ik weer thuiskwam, sprongen de tranen me bijna in de ogen bij het lezen van de vele positieve reacties op dat eerste hoofdstuk. Ze bevestigden mijn verlangen om dit verhaal helemaal tot het einde met anderen te delen, en dus bleef ik schrijven.

Sinds die allereerste dag is For whom the belle tolls een project

geweest waar ik me met hart en ziel op heb gestort. Toen ik begon, had ik geen echte verwachtingen; ik hoopte niet eens het ooit 'echt' te kunnen publiceren. Ik koester nog steeds weinig verwachtingen, maar inmiddels heb ik wel hoop. Ik hoop dat je zult genieten van de reis die Lily, Bel en Sharkie maken terwijl ze leren elkaar te vertrouwen – en zichzelf. Ik hoop dat deze bladzijden een paar goede grappen te bieden hebben. Ik hoop dat dit verhaal jullie inspireert net iets meer na te denken, net iets meer vragen te stellen, net iets meer bij dingen stil te staan, en net iets meer te genieten van alles wat er te genieten valt. En bovenal hoop ik dat dit boek het lezen waard is.

Dank je wel dat je meegaat op dit avontuur, en heel veel leesplezier gewenst!

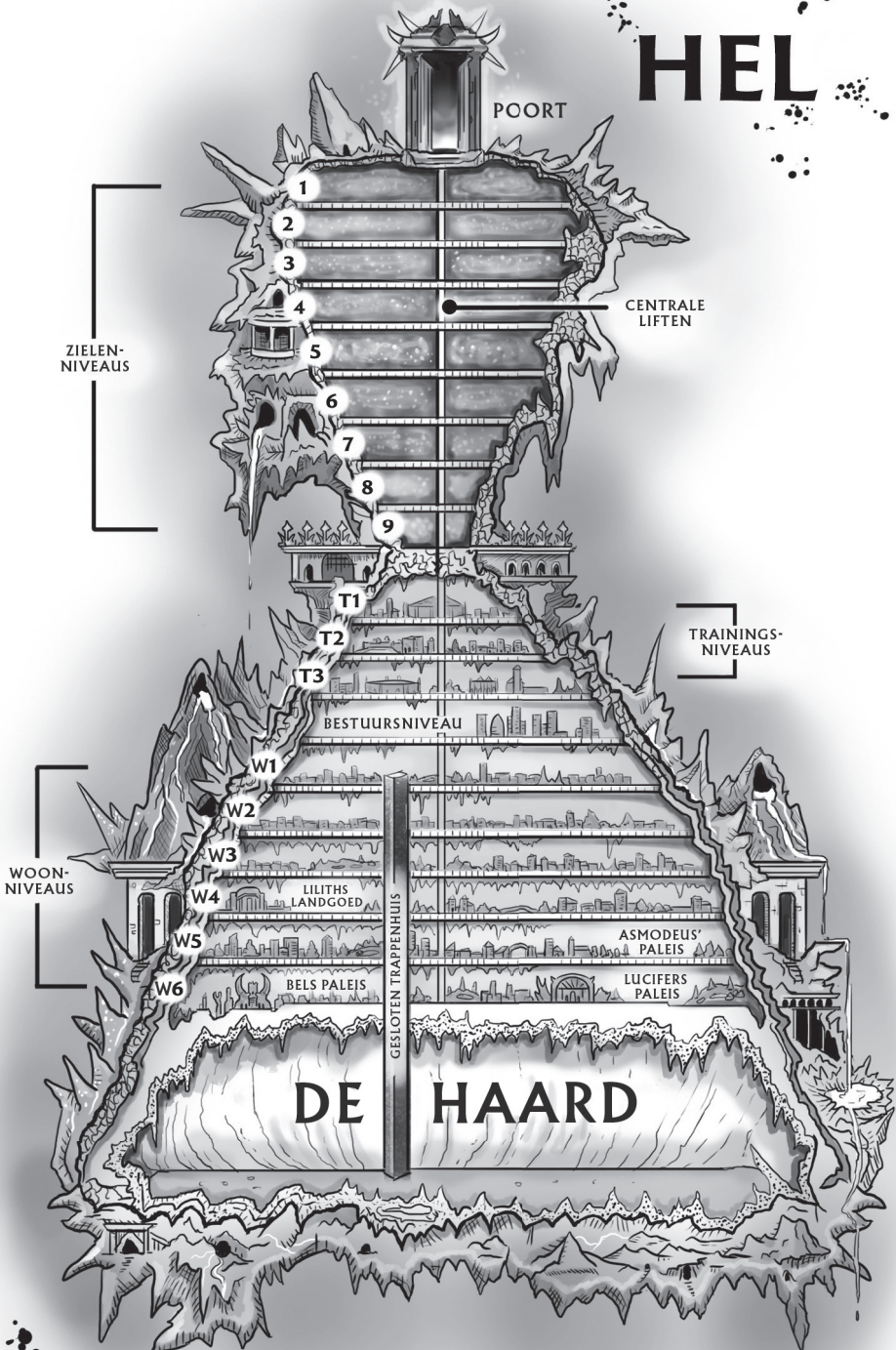
Jaysea Lynn

Opmerking vooraf van de auteur

For whom the belle tolls is een grappige fantasyroman die zich afspeelt in het hiernamaals en over de dood gaat, en wel op de levendigste manier die er is. Naast lichtere momenten bevat dit verhaal ook elementen die misschien niet voor alle lezers even geschikt of prettig zijn. Er komt bloederigheid in voor, geweld, strijd, ernstige verwondingen, religieus trauma en terminale ziekte, evenals meerdere expliciete seksscènes. Ook kwellend, seksueel geweld, automutilatie en zelfdoding worden genoemd en/of besproken.

Lezers die gevoelig zijn voor deze onderwerpen: wees gewaarschuwd.

HEL

DE HELLEPOORT

LIFTEN NAAR
DEMONENNIVEAUS

VOORRAAD-
KAST

TRAP NAAR
NIVEAUS 3-9

NAAR DE ZIELENNIVEAUS

TRAP NAAR
NIVEAUS 1-2

INCHECK-
BALIES

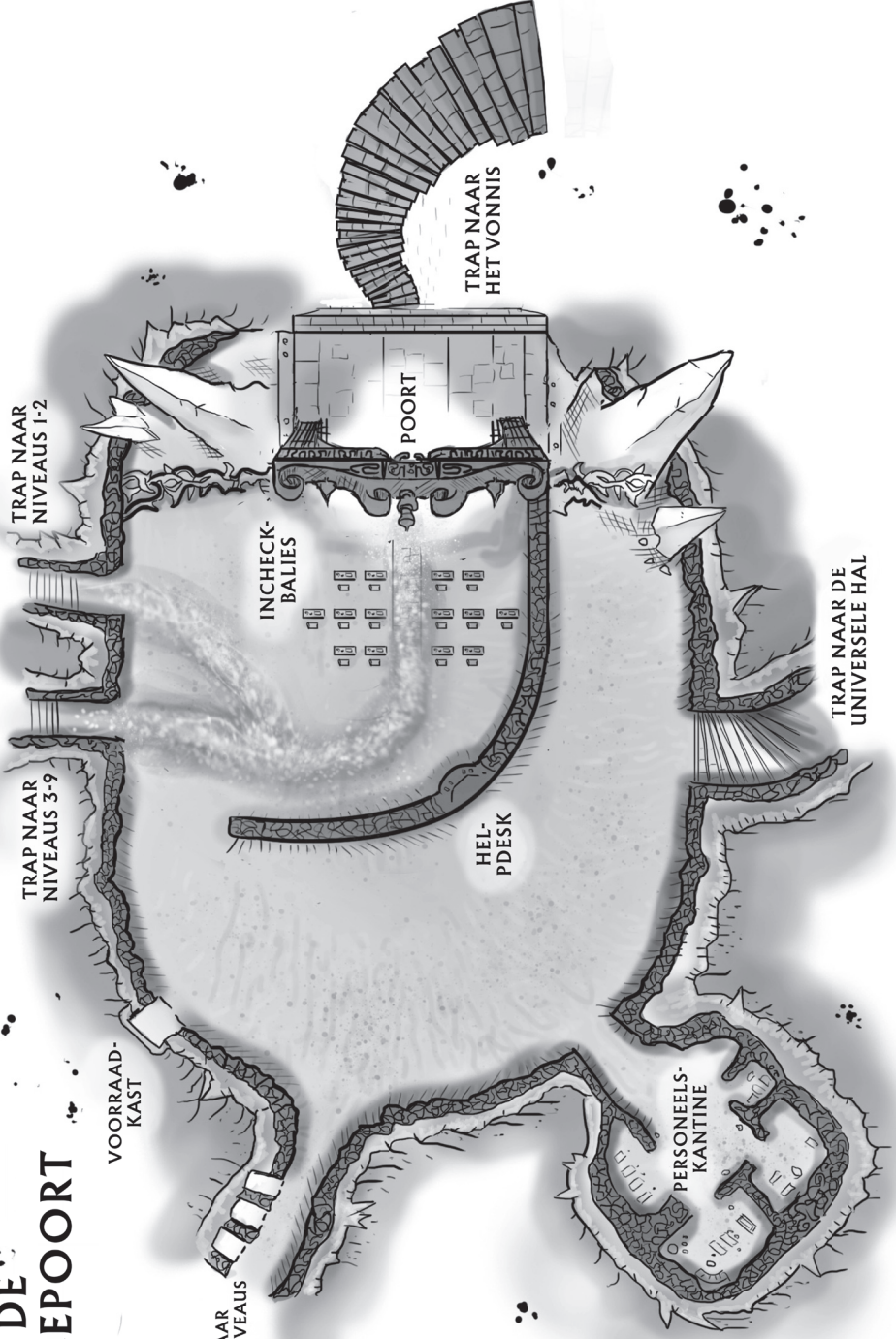
POORT

TRAP NAAR
HET VONNIS

HEL-
PDESK

PERSONEELS-
KANTINE

TRAP NAAR DE
UNIVERSELE HAL

1

Diagnose

Lily

Lily wist dat de kanker haar fataal zou worden toen haar auto weigerde te starten.

De gebutste maar meestal toch betrouwbare oude Corolla was een paar keer aangeslagen maar kwam niet echt tot leven. En dus zat ze nu verdoofd achter het stuur, het bonken van haar hart te luid in haar oren.

Haar hart gedroeg zich al de hele dag zo. Toen ze wakker werd, toen ze in gespannen stilte haar koffie dronk, toen ze naar de artsenpraktijk reed en in de stoel met de kriebelende blauwe bekleding plaatsnam. Bonkebonk tot het moment dat de dokter binnenkwam met medeleven in zijn ogen en een clipboard in zijn hand.

De typische ontsmettingsgeur was opeens te scherp en de koele lucht te bijtend en de kriebelende blauwe stof leek wel schuurpapier tegen haar huid. De te kalme stem van de arts en zijn rustige woorden vielen op de een of andere manier luidruchtig in duigen toen hij het openhartig voor haar uiteenzette.

En vervolgens was datzelfde hart op hol geslagen, pompte bloed en adrenaline door haar lijf, bereidde haar voor op een gevecht dat nooit zou komen. Een gevecht dat ze al had verloren.

Nu zat Lily alleen en hulpeloos in de auto, omklemde het stuur

en keek omlaag naar haar handen. De tatoeages op haar linkerarm vervaagden en haar ogen brandden. Er was haar al talloze keren gezegd dat tatoeages nemen zo iets was als een bumpersticker op een Bentley plakken, en dan lachte ze altijd en grapte ze dat zij op z'n best een Corolla was. Nou, over selffulfilling prophecy gesproken. Er ontsnapte een schamper lachje aan haar keel en ze probeerde de tranen weg te knippen. Ze sloeg een hand voor haar mond, ook al was er niemand die haar kon horen.

Ze was in shock. Dat wist ze. Paniekerig? Vermoedelijk. Waarom niet ook nog hysterisch?

Het borrelde op in haar keel en ontsnapte langs haar handpalm, tot ze uiteindelijk de schone schijn maar liet varen en haar hand liet zakken. Ze lachte en lachte, een afgrijselijke wanhopige lach, om haar diagnose, om haar auto die niet wilde starten, om haar hele bespottelijke leven. Haar keel werd dichtgeknepen en ze omklemde het stuur met beide handen tot haar knokkels wit wegtrrokken en haar lach verdacht veel als gesnik begon te voelen en te klinken.

'Fuck,' bracht ze verstikt uit. De vreugdeloze humor was in een klap weg en maakte plaats voor het vertrouwde brandende gevoel van boosheid. Woede.

'Fuck! Fuck!' Ze mepte op het stuur, de impact trok door haar handen en armen. 'Fuck!' riep ze zo hard dat een vrouw die vier parkeerplaatsen verderop in een SUV stapte zich kapot schrok en haar sleutels liet vallen.

Lily zakte in elkaar en drukte haar voorhoofd tegen het stuur. Haar lange kastanjebruine haar viel naar voren om haar te verbergen voor de wereld, en ze legde haar handen op haar achterhoofd terwijl ze diep en bevend inademde. Haar hart bonkte nu zo luid dat ze het kon horen, alsof het haar probeerde te verzekeren dat ze allebei nog in leven waren.

De arts had haar natuurlijk opties gegeven. Opties om te verlen-gen. Te veraangenen. Maar opties waren voor mensen met geld.

Mensen met auto's die wel startten.

Ze ademde diep en langzaam in, concentreerde zich op de aangename toevoer van lucht in haar longen, die subtiel naar amber en sandelhout rook met dank aan haar luchtverfrisser. Ze had het in de kamer van de arts geweten, vanaf het moment dat hij haar vertelde dat ze niet alleen kanker had, maar dat het ook nog eens overal was uitgezaaid. Ze had elke optie door haar hoofd laten gaan, elke variabele, en vervolgens nog eens voor de zekerheid, maar kwam elke keer tot dezelfde conclusie.

Ze zou doodgaan.

Het besef lag als een rotsblok op haar ziel. Ze wilde in paniek raken, wilde helemaal doordraaien, wilde zichzelf toestaan eindelijk in te storten. Te huilen, te gillen, te smeken, tekeer te gaan. In scherven uiteen te vallen die zo klein waren dat ze zichzelf in geen eentje zou kunnen zien. Maar shit, zo zat ze gewoon niet in elkaar. Ze was niet het type om te breken, hoe graag ze dat misschien ook wilde. Stilletjes en halfslachtig vervloekte ze dat fucking deel van haar dat niet zo kwetsbaar wilde – kón – zijn, zelfs niet als ze alleen was.

Lily drukte haar vingers zo hard tegen haar ogen dat ze sterretjes zag. Zonder behandeling zou ze binnen een jaar dood zijn. Agressieve chemo zou haar misschien wat extra tijd opleveren, nare, pijnlijke tijd. En een hoop schulden.

Waarom kwam alles toch altijd neer op fucking geld? Haar baan betaalde redelijk, en ze had elk jaar zeven betaalde vakantiedagen – al mocht je die natuurlijk nooit van het ene jaar meenemen naar het volgende. Maar een goede ziektekostenverzekering? Dat was te duur in dit land en bij een bedrijf dat graag zo veel mogelijk winst maakte. Ze had elk rustig moment op het werk aangegrepen om naar vacatures te kijken, maar bijna geen enkele werkgever bood wel een goede zorgverzekering. En de bedrijven die dat deden, klonken afgrijselijk en geestdodend. Ze had wel gesolliciteerd bij de paar bedrijven die niet volstrekt ondraaglijk klonken.

Ze was altijd voorzichtig geweest met haar geld, had geprobeerd een moeizame balans te vinden tussen financieel verantwoordelijk zijn en jezelf toestaan ook te genieten van het leven. Maar ze had niet eens genoeg spaargeld voor een eerste ronde chemo. Ze kon zich een ziekenhuishemd en een high five van een overwerkte verpleegkundige veroorloven, maar die zouden niet voorkomen dat de kanker haar fataal werd.

Niets zou dat doen.

Haar telefoon trilde in de middenconsole en ze kneep haar ogen dicht, haar hart verkrampde zo erg dat ze naar lucht moest happen. Zonder te kijken wist ze van wie het berichtje afkomstig was, en de angst om haar familie greep haar naar de keel. De kanker zou dan misschien haar einde zijn, maar haar dood zou misschien ook wel haar ouders fataal worden. O fuck, haar broers...

Een hete traan zakte over haar wang.

Haar hand trilde toen ze haar telefoon pakte, en ze had twee keer zolang nodig als anders om hem te ontgrendelen en het berichtje van haar moeder te openen.

Moederschap: En?

Lily's hart maakt een duikeling. 'Fuck.' Ze had moeite met slikken, liet haar hoofd achterover zakken. Op de achterbank lag haar rugzak, gepakt voor een weekendje bij haar ouders. Ze had gehoopt dat het een feestelijk bezoek zou worden. Zelfhaat en angst zwollen aan tot een soort springtij en dreigden haar te verdrinken. In een aanval van hopeloze, opstandige woede greep Lily de sleutel weer vast en draaide hem genadeloos hard om. Na een korte stilte en een klaaglijk geluidje kwam de motor tot leven en begon zachtjes te spinnen. Heel even vroeg ze zich af of dat een goed voorteken was, om dat idee vervolgens weer weg te wuiven en gewoon maar dankbaar te zijn voor deze meevaller.

'Oké,' zei ze zachtjes. En vervolgens nog eens en met meer overtuiging: 'Oké.'

Ze rechtte haar rug, veegde haar ogen droog en ademde diep, kalmerend in, en vervolgens nog eens. Ze bekeek zichzelf in de binnenspiegel en haatte de waarheid die ze daar in haar lichtbruine ogen zag. Ze had een paar uur onderweg om na te denken en zou elke seconde nodig hebben.

Haar antwoord naar haar moeder was kort, want meer kon ze niet opbrengen.

Lily: Vertel ik als ik er ben. Zie je straks. Hou van je.

2

Heengaan

Lily

Doodgaan bleek ongelooflijk irritant en opluchtend tegelijk.

Toen de symptomen erger werden, probeerde ze aan haar vrienden en familie uit te leggen dat de fysieke pijn weliswaar alomtegenwoordig was en inderdaad kut, maar dat de wetenschap dat de pijn uiteindelijk zou ophouden, juist wel troostend was. Slechts een handjevol mensen begreep dat.

Voor de meesten, zoals haar ouders en broers, was de situatie nog veel te rauw om in die gedachte mee te kunnen gaan, en ze zeiden haar niet zo negatief te denken. Op dat soort momenten kon ze wel gillen.

Ze verloor alles. Teerde beetje bij beetje weg, had pijn tot in het merg van haar botten, zo chronisch ook dat de pijnstilling van de drogist er nauwelijks een deukje in kon slaan. Ze besepte ook nog eens dat al haar dromen, haar doelen, al haar hoop, allemaal waren gestorven lang voordat haar lichaam dat zou doen. Dat zij troost zag in het naderende einde, betekende nog niet dat ze minder van hen hield, of dat ze het niet vreselijk vond dat haar dood hun zoveel verdriet zou doen.

Wisten ze dat niet? Wisten ze niet dat ze heus wel zou blijven als ze kon?

Door de extreme oneerlijkheid vond ze het moeilijk zich in te houden, maar ze probeerde het wel. Als ze de gesprekken kon doorstaan die direct op haar diagnose volgden – sommige de pijnlijkste van haar hele leven – dan kon ze dit ook. Ze wist dat het door de pijn en de angst kwam dat ze stiekem een pesthekel kreeg aan elk te treurig of te positief commentaar en al die te aandachtige blikken die mensen op haar wierpen. Lily hoefde alleen maar dood te gaan, dat zou een einde maken aan de pijn, maar zij moesten verder leven met de herinnering aan haar dood. Aan haar. En dus slikte ze de bitterheid en woede in – meestal – en probeerde de anderen zo veel mogelijk goede dagen en dingen te geven als ze kon die ze zich later konden herinneren.

Ze schreef brieven voor hen, vooral voor haar broers. Ze zat en praatte uren met haar moeder en bekeek met haar vader in een soort marathonzitting alle oude *Godzilla*-films. Ze had haar appartement leeggehaald en had niemand verteld hoe ze door de kamers was gedwaald, zich verdoofd afvragend wat ze moest verkopen, aan wie ze bepaalde spullen moest nalaten, wat ze aan het eind nodig zou hebben of zou willen hebben, om vervolgens te lachen en te huilen bij de herinneringen en de hoop die verbonden waren met haar spulletjes. Ze probeerde haar familie als het even kon niet te belasten. Maar ze was zich er pijnlijk van bewust dat ze bij haar ouders moest gaan wonen om zich voor te bereiden op het onvermijdelijke en rap naderende verval en einde.

Ze probeerde opgewekt te blijven voor hen.

Maar er waren grenzen aan haar joviale houding, en die grenzen maakten zichzelf behoorlijk abrupt kenbaar elke keer als een van haar religieus ingestelde familieleden of de goedbedoelende kerkvrienden van haar ouders kwamen aanzetten met het idee van het geloof dat haar zou kunnen genezen, of haar probeerden over te halen zich voor haar dood weer te bekeren. In een wel heel gedurfde actie was een voormalig studiegenootje – ene Kaitlyn –

DE WEG NAAR DE HEL IS GEPLAVEID MET GOEDE KLANTENSERVICE

Lily is allesbehalve enthousiast als ze in het Hiernamaals aankomt, maar wat haar daar te wachten staat, is magischer dan ze ooit had verwacht: goden wachten op hun koffie in het café, fae reizen tussen werelden, en zielen maken van hun dood een nieuw begin.

Terwijl ze zich thuis probeert te voelen in het Hiernamaals, wordt ze aangetrokken door een plek die de meeste mensen het liefst vermijden: de Hel. De demonen die de klagende zielen begeleiden kunnen wel wat hulp gebruiken. Gewapend met haar jarenlange ervaring in de klantenservice en een flinke dosis sarcasme, start Lily de Hel-pdesk op. Met haar geduld en humor weet ze zelfs de introverte demongeneraal Bel te raken, die met zijn diepe stem en knappe uiterlijk de temperatuur in de hel verder verhoogt...

JAYSEA LYNN vond na haar afstuderen groot succes met *Hell's Belles*, haar komische dramaserie in sketchvorm op TikTok (@Sea.Ya.Later). Ze kreeg daardoor het zelfvertrouwen om haar levenslange droom om een boek te schrijven werkelijkheid te laten worden. Haar debuut *For whom the belle tolls* is het eerste deel van haar *Hell's Belles*-serie en gebaseerd op haar TikTok-sketches.

www.zomerenkeuning.nl

9 789020 559521

NUR 334